

ža, požre pa kdo tudi vsega teleta v enem dnevu. Vendar smatrajo preveliko požrešnost za moža nevredno početje.

Nomadi imajo mnogo časa za odih. V prostem času najraje kockajo ali pa poslušajo pripovedovanje bajk ter junaške pesmi. Slavohlepnost jih žene, da često pokažejo svoje telesno moč in spretnost. Pri možeh so zelo v čislih jezdne tekme, ki so pravcate ljudske slavnosti. Zmagovalec dobi enega ali tudi več velblodov. Pomanjkanje vode je v puščavskih narodih vzbudilo izredno poželenje po njej. Tako je Arabcu pogled na velike množine sladke vode najbolj zaželjena očesna paša, pljuskanje vode mu je najmilejša godba. Zato si postavlja sredi svojega vrta vodomet, ki po možnosti krasi tudi notranje dvorišče njegovega doma. Brez žuborečih potokov in sence dreves si sploh ne more predstavljati nebes. Kjer je voda tako dragocena, je le malo priložnosti za umivanje. Zato so puščavski narodi umazani, nekateri se sploh nikdar ne umivajo. Vodo jim nadomešča žaganje dišečega lesa, s katerim se radi drgnejo po goli koži, zelo cenijo pa tudi druge prijetno dišeče rastline. Iz Arabije sta se v naše cerkve prenesli mira in kadilo, od tam se je tudi razširil po svetu običaj parfumiranja.

Prebivavci puščav so resnobni in molčeči. Dolgovezno prazno besedičenje jim je tuje. Vedno govorijo stvarno o gotovem predmetu, ne da bi rabili besede brez potrebe. Po naselbinah v zelenicah, kjer se od časa do časa vrše veliki sejmi, vlada kljub šumnemu kretanju kupovavcev in riganju kamel izreden mir. Molče sede kupovavci za stojnicami, nihče ne ponuja mimoido-

čim blaga v nakup, kajti vsakdo ve, kaj hoče, ker ima že vnaprej določeno voljo in željo. Odlikuje jih tudi izredna treznost v pijači. Zadovolje se z vodo in mlekom in zaničujejo razvajene, zlasti pijance. Puščava, ki jih obkroža, jim s svojim molkom nudi malo vtisov, zato pa so ti tem veličastnejši. — Nad enoličnim kamenitim površjem

gledajo v jasnih hladnih nočeh enakomerno kretanje ozvezdij. Teh ne vodi človeška roka, temveč kako višje božansko bitje. To vlada svet, se v jezi vozi v nevihti, potem pa zopet veselo sipa sončne žarke na ljudi. Tako se puščavski narodi nagibajo k enobožstvu. Ravno iz Sinaja, Palestine in Arabije je človeštvo sprejelo tri vere v enega Boga, židovsko, krščansko in mohamedansko vero.

Nomadi so često trdosrčni in krvooločni, vendar so vsi brez izjeme izredno gostoljubni. Gost jim je sveta nedotakljiva oseba. Odkažejo mu najboljši prostor v šotoru, postrežejo mu z jestvinami in pijačo, kajti domačini so ga iskreno sprejeli pod krov in v varstvo s pozdravom: »Moj dom bodi Tvoj dom!«

Marija

V mraku

*V mraku prišel je —
veterček k meni
in me povabil
v gaj je zeleni,
da bi tam s škrateljčki
se veselila,
kadar bi luna
gozd posrebrila . . .*

*Pravil mi tiho je,
da so tam vile,
ki so za čuda
prijazne in mile.
Veste, da nisem šla,
ker sem se bala,
da bi nazaj več
pota ne znala —*